

Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Tirsdag d. 10.12.2013

Kære Fødevareudvalg og Fødevareminister Karen Hækkerup,

Foreningen Fair Dog vil her, gerne gøre opmærksom på at vi finder det kritisabelt, at vi og alle andre som er høringsberettigede, i forhold til det fremsatte lovforslag L92 Forslag til lov om ændring af lov om hunde, ikke har haft adgang til Justitsministeriet, rigsadvokaten og rigspolitiets bidrag til hundeloven, som de har fremsendt til fødevareministeriet tilbage i Juni måned 2013. (bilag vedhæftet)

Et bidrag som kaster lys over nogle af de problematikker, som netop Foreningen Fair Dog påpeger vedr. omvendtbevisbyrde, hundeejernes manglende retsikkerhed mv. Rigspolitiet skriver direkte, at det IKKE er muligt, at fastslå en hunds race ved blodprøve eller DNA, ej heller er det muligt at fastslå en hunds race visuelt. Det er under alt kritik, at man fastholder hundeejerne i en hundelov, hvor de er chanceløse, uden mulighed for at løfte bevisbyrden og hvor alt hvad de fremlægger, bliver afvist.

Rigspolitiets bemærkninger om søgerne/hundeloven

Ulovlige hunderacer

Generelt om reglerne, herunder om den omvendte bevisbyrde

Det Rigspolitiets opfattelse, at den nuværende affattelse af hundeloven er hensigtsmæssig, hvis der også fremover ønskes regler om, at en række bestemte hunderacer ikke bør forefindes i Danmark.

Det er i dag ikke muligt at fastslå en hunds race ved blodprøve eller DNA. Det er Rigspolitiets opfattelse, at man heller ikke med tilstrækkelig sikkerhed kan fastslå en hunds race ved undersøgelse af dens udseende og adfærd. Det er således ikke muligt at løfte bevisbyrden for, at en hund ikke tilhører en ulovlig race ved at fremlægge erklæringer, som alene er baseret på en vurdering af en hunds udseende og adfærd.

Den eneste måde at påvise en hunds race på er derfor nært kendskab til dens ophav. Denne viden kan kun sjældent indhentes efterfølgende, hvorfor det naturlige

Rigspolitiet forstår formuleringen "*erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning*" som erklæringer fra personer, der har nært kendskab til og kan redegøre for en hunds ophav, jf. ovenfor.

Som anført finder Rigspolitiet ikke, at man med tilstrækkelig sikkerhed kan fastslå en hunds race ved undersøgelse af dens udseende og adfærd, og at det således ikke er muligt at løfte bevisbyrden for, at en hund ikke tilhører en ulovlig race, ved at fremlægge erklæringer, som alene er baseret på en vurdering af en hunds udseende og adfærd. Der hersker imidlertid blandt nogle hundebesiddere mv. en opfattelse af, at dette er muligt.

Rigspolitiet finder endvidere, at det med fordel kan præciseres, hvad der menes med følgende formulering i lovbemærkningerne "*Det forudsættes i den forbindelse, at besidderens forpligtelse til at dokumentere, at hunden ikke tilhører en af de forbudte racer, først vil blive aktualiseret, hvis politiet f.eks. på baggrund af hundens udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre har rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet.*"

Der hersker således blandt nogle en opfattelse af, at den rimelige grund til at formode, at en hund tilhører en af de forbudte hunderacer, ikke kan fastslås alene på baggrund af politiets vurdering af hundens udseende, men at det derimod skal

Alt erfaring med hundeloven og de mange sager der har været, viser at politiet ikke anerkender erklæringer fra avlere/opdrættere, dyrlæger mfl. der har kendskab til hundenes ophav. Alle sager hvor dette er blevet fremlagt, er blevet afvist som gyldig bevis. Hvilket rigspolitiet også selv, erkender i deres skrivelse.

er, at pålægges besidderen af en hund, at denne ved anskaffelsen af hunden, søger for at få dokumentation for ophavet. I hvert fald i de situationer hvor hunden på baggrund af udseendet kan have et eller flere træk fælles med en af racerne på listen over forbudte hunde eller positivlisten.

Hvis bevisbyrden bliver vendt rundt, således at det påhviler myndighederne at føre et tilstrækkeligt bevis for, at en hund tilhører en ulovlig race, vil bestemmelserne i hundeloven ikke effektivt kunne medvirke til gennemførelse af de politiske udmeldingerne, der lå bag indførelsen af forbuddet i hundelovens § 1a.

Rigspolitiet bemærker, at det ovenfor anførte om mulighederne for at fremlægge tilstrækkelig dokumentation for en hunds race bevirker, at der Rigspolitiet bekendt ikke ses at være sager, hvor det har været muligt for hundebesidderen at løfte bevisbyrden for, at hunden ikke tilhører en ulovlig race.

Det ses i praksis at give anledning til stor tvivl hos mange hundebesiddere, netop hvordan man kan løfte bevisbyrden for, at hunden ikke tilhører en forbudt race, herunder hvad der nærmere forstås ved "*erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning*", jf. lovbemærkningerne.

Rigspolitiet finder derfor, at dette med fordel kan præciseres i lovbemærkningerne eller lignende.

Når rigspolitiet erkender, at det ikke er muligt for hundeejerne at løfte bevisbyrden, virker det absurd, at man fortsat lader det være op til politiet at "gætte" sig til en hunds ophav, udelukkende baseret på hundenes udseende og dermed sætter en masse hundeejere, i en meget utryk og vanskelig situation.

Erfaringerne igennem de sidste snart 4 år, viser at både Fransk Bulldog, Engelsk Bullterrier, Dobermann, Schæfer blandinger mfl. er faldet under politiets formodning om, at disse skulle være eller indeholde en forbudt hunderace, hvilket bevidner om politiets store manglende kendskab til hunderacer. Det er derfor yderst bekymrende, at man vil lade en sådan lov forsætte, når man ved hvor galt det kan gå, hvor mange uskyldige hunde er blevet aflivet udelukkende på indicier og hvor det er op til politiet til, at gætte på om en hund ligner en forbudt hunderace. Politiet som absolut ingen faglig baggrund har.

forstås således, at det skal bero på en vurdering foretaget af en særlig (hunde)sagkyndig person.

Rigspolitiet forstår og fortolker imidlertid formuleringen således, at den rimelige grund til at formode, at en hund tilhører en forbudt race, kan blive skabt alene på baggrund af politiets vurdering af en hunds udseende, og at det således ikke nødvendigvis forudsætter en udtalelse fra en særlig hundesagkyndig person.

Den rimelige grund til at formode, at en hund tilhører en af de forbudte hunderacer, kan efter Rigspolitiets opfattelse derimod ikke nødvendigvis blive skabt alene på baggrund af oplysninger fra "andre" end besidderen, f.eks. forurettede parter, vidner, naboer og lignende. Hvis sådanne personer, som ikke er særligt sagkyndige, oplyser til politiet, at de mener, at en hund tilhører/ligner en forbudt hunderace, stiller Rigspolitiet således i praksis krav om, at politiet foretager en selvstændig vurdering af, om hunden ligner en af de forbudte hunderacer, og/eller foranlediger, at der indhentes bekræftende udtalelser herom fra hundesagkyndige.

Det bemærkes, at der i de klagesager, Rigspolitiet har behandlet om ulovlige hunderacer, både er tilfælde, hvor politiet alene foretager vurderingen, og tilfælde, hvor der er indhentet en udtalelse om hundens sandsynlige race fra en dyrlæge eller anden hundesagkyndig person. Baggrunden herfor er efter Rigspolitiets opfattelse, at nogle politikredse generelt eller i visse tilfælde, herunder f.eks. i grænsetilfælde eller særligt når der er tale om nogle af de forbudte racer, som ikke er særlig udbredt, finder det vanskeligt at foretage vurderingen.

Er fødevarerudvalget bekendt med disse problematikker og rigspolitiet, justitsministeriet og rigsadvokatens bidrag, til hundeloven?

Og med hvilken begrundelse, har fødevarerministeriet udeladt deres bidrag i evalueringen og ikke fremlagt, deres bidrag som vi finder yderst relevant?

Med Venlig Hilsen

Charlotte Andersson
Formand for Foreningen Fair Dog
kontakt@fairdog.dk

